

i pro učitelstvo obecných a občanských škol a vláda byla zmocněna, aby tyto předpisy, pokud potřebí, nařízením přizpůsobila zvláštním potřebám služby na obecných a občanských školách. Tomuto ustanovení vláda vyhověla vydáním nař. č. 162/1928 Sb., jímž ustanovení služ. pragm. pro státní učitele (zákon č. 319/1917 ř. z.) přizpůsobila potřebám služby na obecných a občanských školách a ustanovením plat. zákona a učit. zákona. Již z tohoto vývoje norem jde najevo, že ustanovení zákona č. 319/1917 ř. z. bylo přizpůsobiti ustanovením učit. zákona, nikoliv opačně, a že tudíž nelze zákonodárci podkládati úmysl, že chtěl ustanovení učit. zákona, tedy zákona pozdějšího, v některém směru zbaviti účinnosti recepce služ. pragm. státních učitelů pro učitelstvo škol národních. I když ustanovením § 47 služ. pragm. učitelstva škol národních (vlád. nař. č. 162/1928 Sb.) byl napodoben předpis § 60 služ. pragm. státních učitelů (zákon č. 319/1917 ř. z.), nelze z této skutečnosti dovozovati, jak to činí stížnost, že tím měla býti tangována zásada, která došla výrazu v předpisu § 7 odst. 2 zákona č. 104/1926 Sb. Ve skutečnosti také nebylo předpisem § 47 služ. pragm. č. 162/1928 Sb. na ustanovení § 7 odst. 2 učit. zákona nic změněno. Tím, že předpis § 47 vlád. nař. č. 162/1928 Sb. vylučuje roky, za které učitel byl diskvalifikován, ze započtení pro postup do nejbližší vyššího stupně služného, nebylo nijak modifikováno zásadní ustanovení § 7 odst. 2 zákona č. 104/1926 Sb. o tom, že postup do dalšího stupně služného nastává teprve po službě v délce tří roků započitatelné služební doby se služným bezprostředně předcházejícího stupně.

Ustanovení § 84 lit. b) a § 85 odst. 2 služ. pragm. č. 162/1928 Sb. nemohou při řešení sporné otázky vůbec přijíti v úvahu, neboť spadají mezi předpisy, upravující disciplinární tresty učitelů, kdežto ustanovení § 47 téže služ. pragm. o následcích nepříznivé kvalifikace nemá s disciplinární zodpovědností učitele nic co činiti, takže srovnávání s trestem disciplinárním nelze pro výklad ustanovení § 47 služ. pragm. a tím méně pro výklad předpisu § 7 odst. 2 učit. zákona upotřebiti. Konečně ani z obsahu nař. rakouského min. kultu a vyučování ze 4. dubna 1918 č. 27.409 ex 1917 pro stanovisko st-lovo nic neplyne již proto, že toto nař. se týká provedení zákona č. 319/1917 ř. z., který na rozdíl od ustanovení § 7 odst. 2 učit. zákona stanoví v § 57 pro časový postup do požitků vyšší hodnostní třídy toliko požadavek, aby státní učitel skutečně nepřetržitě ztrávil započitatelnou dobu v předepsané délce v dosavadním postavení podle hodnostní třídy jako definitivní učitel, nikoli také s požitky této hodnostní třídy. Jde tu tedy o rozdílnou právní úpravu postupu do vyšších služebních příjmů, která brání činiti jakékoli konkluse z cit. min. nař. pro předložený sporný případ.

Č. 12.851.

S a m o s p r á v a o b e c n í : * Mimo případ stanovený v § 81 odst. 2 pražského obec. statutu č. 85/1850 z. z. čes. nepostihuje obec pražskou veřejnoprávní povinnost k náhradě škody za zanedbání povinné péče při výkonu místní policie.

(Nález z 8. dubna 1937 č. 2189/35-4.)

V ě c: Dr. Josef V. S. v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 5. prosince 1934 (za zúč. hlav. město Prahu adv. Dr. František Fröhlich z Prahy) o náhradě škody způsobené zanedbáním místně policejní povinnosti obce.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání st-lovo z výměru okr. úřadu Praha-venkov, delegovaného podle § 11 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. zvláště k projednání této záležitosti, z 8. května 1934, jímž bylo vysloveno, že obec hlav. města Prahy není povinna dáti st-lijím požadovanou náhradu škody vzniklé mu 17. prosince 1932 zanedbáním místní policie. Výrok ten byl odůvodněn v podstatě poukazem na to, že podle § 81 praž. statutu je sice obec pražská povinna udržovati třídy a silnice ve stavu takovém, aby byla po nich možna bezpečná chůze a jízda, a že proto je také povinna ulice podle potřeby čistiti a při náledí i posypávati, že však opominutí této povinnosti není postaveno — jako je tomu v § 37 čes. obec. zřiz. — pod sankci zodpovědnosti za škodu z toho vzešlou, kdyžtž § 81 odst. 2 statutu tuto zodpovědnost připíná jen na ty případy, kdy obec opominula na výkon místní policie povoliti potřebné peněžní prostředky, což však v daném případě nebylo ani tvrzeno.

Jednaje o stížnosti podané na toto rozhodnutí, vycházel soud z těchto úvah:

Na sporu jest otázka, zda v obcích, pro něž platí obec. zřízení, ve kterém není pozitivního ustanovení, že obec je povinna nahraditi škodu vzniklou zanedbáním místně-policejních povinností jí zákonem uložených — jako je tomu v § 37 čes. obec. zřiz. — lze povinnost takovou přesto obci ukládati. Otázkou touto se zabýval tento soud již ve svém nálezu Boh. A 11.753/35, ve kterém vyslovil, že ve Slezsku není kromě předpisu § 34 odst. 2 slez. obec. zřiz., který jedná o nepovolení finančních prostředků k výkonu místní policie, ustanovení, které by zakládalo veřejnoprávní nárok na náhradu škody proti obci ze zanedbání povinné péče při výkonu její místně-policejní pravomoci. — Při názoru tom setrval soud i v daném případě a odkazuje podle § 44 jedn. řádu na podrobné odůvodnění prv citovaného nálezu. Ježto pak po stránce pro dnešní spor rozhodné má statut hlav. města Prahy stejná ustanovení jako obec. zřízení slezské — i v tomto statutu je náhradní povinnost v § 81 stanovena jen na nepovolení potřebné sumy peněz na výkon místně-policejních povinností obce, tedy na opominutí obecního zastupitelstva jakožto orgánu povolujícího prostředky pro výkon místní policie potřebné, nedisponujícího však s nimi — shledal soud, že ani v tomto statutu není zákonného podkladu, na němž by bylo lze založiti nárok poškozeného na náhradu škody způsobené obcí pražskou zanedbáním jiných povinností místně-policejních.

Č. 12.852.

S a m o s p r á v a o b e c n í: * Zodpovědnost obce za policejně bezvadný stav veřejného chodníku (§ 37 obec. zřiz. čes.) není vyloučena